

Студентці Марині судилося стати найближчою людиною для сусідської п'ятирічної дівчинки Асі, чия мати померла. Батько дитини, хірург Роман Богданов, усвідомлює, що до дівчини прикипіла душею не тільки Ася, а й він сам. Марина й Роман одружуються.

П'ятнадцять років по тому. Несподівано у житті Богданових з'являється Гордій — син близького Романового друга Корнія Задорожного. Дві сім'ї прагнуть поєднати дітей: уже дорослу Настю і на сімнадцять років старшого Гордія. Ася щаслива й закохана. Проте Гордій не відповідає їй взаємністю. А все тому, що покохав дружину батькового товариша... Марину!

Серце молодої жінки розривається. З одного боку — найрідніші люди, яких нізащо не зрадить, з іншого — Гордій... Марина зважується на відчайдушний крок. Чи стане їй сили не перейти межу дозволеного?..

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7136-4

9 786171 271364

НАТАЛІЯ ДУРУНДА

Зрада

НАТАЛІЯ
ДУРУНДА

Зрада

Зрага

Наталія
Дурунда
Зрада

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
Д84

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

ISBN 978-617-12-7136-4

- © Дурунда Н. І., 2020
- © Depositphotos.com / zatvor, EpicStockMedia, обкладинка, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

Вірність як повітря: можна відчутти тільки її відсутність...

Народна мудрість

Мама...

Ненька...

Матуся...

Стільки емоцій викликає це слово. Воно пробуджує в серці безмежну ніжність і любов. Це — початок життя. Усесвіт. Очі, у яких бачимо сонце, небо... Руки, ласку яких ніщо не замінить.

Найрідніша... Вона завжди поряд, мов добрий янгол. Хіба може хтось бути ближчим для дитини?

Материнська любов — особлива. Мати любить своє дитя не за щось, а всупереч усьому. То найсвітліше почуття, яке може бути в жінки.

Материнство — стан душі. Його не можна набути. З ним народжуються й помирають. Це закладено на генетичному рівні: любити свою дитинку, оберігати, бути поруч із нею, щоб вона відчувала твою присутність, твій захист.

А що, як дитя не своє?

ЧАСТИНА ПЕРША

НАВСТІЖ СЕРЦЕ...

— Ну що за нестерпна ніч? — незадоволено буркотіла Марина Добровольська, накриваючи голову подушкою, щоб не чути розпачливого дитячого плачу за стіною.

Вона переїхала до цього багатоквартирного будинку кілька місяців тому й сусідів ще до пуття не знала. Бачила лише, як молода білява мама, здається, Людмила, часто гуляла з дівчинкою років п'яти. Її чорнявий чоловік, на вигляд років тридцяти п'яти, постійно заклопотаний, насуплений, з кам'яним обличчям, зранку кудись їхав на власному дорогому авто. Коли він повертався — Марина ніколи не бачила. Напевно, дуже пізно.

— Пошастило із сусідами, — не вгавала дівчина, дуже затуляючи подушкою вуха.

Завтра відповідальний день. Її, двадцятидворічну студентку, запрошують на співбесіду до навчального центру «Поліглот». Там є вакансія викладача курсів

французької мови. Заняття вечірні, отож немає потреби навіть переходити на заочну форму навчання. Поєднувати університет і роботу складно. Але вона не боїться труднощів. Сама зароблятиме й рідним допомагатиме. Бо ж батьки вже не молоді: мамі шістьдесят два, тато — на три роки старший.

Марина — пізня дитина в сім'ї. У свої сорок Олена Добровольська поховала єдиного дев'ятнадцятирічного сина, якого привезли в цинковій труні з Афганістану. Горю не було меж. Цілий рік жінка світу білого не бачила за слізьми. Оговтатися допомогла спланована й бажана вагітність. У сорок два народила дівчинку. Чоловікові тоді вже сорок п'ять минуло. Роки не молоді, але підняти на ноги дочку, Господу дякувати, встигли. Торік продали власну квартиру в спальному районі міста, доклали заощадження й придбали єдиній дитині двокімнатне помешкання в новобудові. Нехай починає доросле самостійне життя. Самі ж переїхали до старого батьківського будиночка за сто п'ятдесят кілометрів від міста.

І знову надривний жалісний плач.

Марина підвелася. Сіла на ліжку.

— Що ж там відбувається? — незадоволено скривилася. — Невже ніхто не чує? Як можуть батьки спокійно спати, коли рідна кровинка так страждає? — обурювалася. — Напевно, дитина боїться темряви... Чи їй жахіття наснилося? А може, то таке сучасне виховання? — витріщила очі. — Тоді навмисно?

За стіною почувалися кроки.

Марина затихла. Прислухалася.

Чоловічий голос шось пробубонів. Маленька на хвильку затихла, але потім знову розридалася. Кроки віддалилися, наче батько вийшов з кімнати й знову залишив малу на самоті.

«А де ж мати? — сяйнула думка. — Голосу її не чути. Ніби він один з дитиною вдома».

Несподівано дівочі роздуми перервав дзвінок у двері. З переляку нещасна аж заціпеніла.

О такій порі?!

Мимоволі глипнула на годинник. Минула друга ночі. Хто б це міг бути?

Боязко підійшла. Глянула у вічко.

Сусід. Батько дитини.

«Щось точно сталося», — відчула недобре. За інших обставин цей чоловік ніколи не звернувся б до неї. Завжди такий пихатий. Навіть на вітання не реагує, коли мимоволі зустрічаються на сходах, а тут...

— Добраніч. Пробачте, заради Бога, що непокою, — схвильовано промовив, коли Марина прочинила двері. — Більше не маю кого просити. Ви — Марина. Я знаю. З батьками вашими спілкувався, коли ремонт у квартирі робили. Терміново мушу їхати в лікарню. Моя дружина... — на мить запнувся, — щойно померла, — ледве вимовив. — Асю ні з ким залишити. Чи не могли б ви допомогти?

Марина заціпеніла, наче громом прибита.

«Як?.. Померла... — загуло в голові. — Вона ж такою здоровою виглядала. Щодня на вулиці з дитиною була. Життерадісна, завжди усміхнена, привітна, на відміну від чоловіка».

— Ч-чому? — розгублено запитала.

— Пневмонія, — небагатослівно пояснив. — Усе сталося настільки швидко, що я — лікар — сам не можу збагнути... — Глибоко видихнув, щоб не дати волю почуттям. — То ви допоможете?

«Господи! Співбесіда о восьмій ранку!» — майнуло в голові. Але миттю опанувала себе. У людини горе. Плач дитини долинає аж сюди. Як можна думати про себе?

— Так, так. Звісно, — відразу погодилася. — Тільки переодягнуся й прийду.

— Дякую, — повними розпачу й болю очима подивився на дівчину. — Ось ключі, — простяг невеличку зв'язочку й побіг донизу східцями.

За кілька хвилин Марина ввійшла до просторої сусідньої квартири. В усіх кімнатах увімкнено світло. На мить їй аж очі засліпило. Великий хол, кухня-студія, відчинені двері до чималої спальні, справа — теж кілька дверей. Але Марина шукала дитячу. Вона мала бути зліва, бо межувала з її кімнатою. Знайшла. Однак усередині тихо.

«Напевно, маленька наплакалася й заснула, змучена», — подумки заспокоювала себе нічна гостя.

Обережно наблизилася до дверей. Тихенько відчинила. Дівчинка лежала обличчям до подушки й мовчки здригалася. Вона справді багато ридала й не могла заспокоїтися.

Добровольська застигла на місці. Серце шалено заколатало. Лише зараз усвідомила: перед нею — маленька дитина, яка щойно осиротіла. Згадала, як у дитинстві, приблизно в такому ж віці, мама надовго залишила її

з тіткою, бо сама тяжко занедужала. У лікарні провела кілька місяців. Страх утратити найдорожчу людину, який вона тоді пережила, досі ятрить душу. Адже ненька мов подушка безпеки в житті дитяти. Оберігає, захищає, рятує від розпачу, зневіри, дає сили вставати. Без неї — безпросвітна пітьма, порожнеча. Хто може її заповнити?

Відчула, як горло стиснув зрадницький клубок і почав видувувати сльози.

Хотіла підійти, але боялася налякати дівчинку. Незнайома жінка посеред ночі у квартирі. Батьків немає. Як може відреагувати дитина? Аби ще істерика не почалася, бо досвіду подібного спілкування немає.

Раптом дівча підвелось, сіло на ліжку, почухало набряклі від плачу губи, побачило... Марину.

Кілька секунд стояла незрозуміла тиша. Ні сусідка, ні дитина не ворушилися, лише скам'яніло дивилися одна на одну.

— Де мама? — нарешті першою жалісно озвалася Анастасія.

— Вона... трохи зайнята, — нерішуче промовила гостя. — Скоро повернеться. Адоти я побуду з тобою. Якщо дозволиш, — тихо додала.

— Ти хто? — поцікавилася мала.

— Фея, — перемагаючи хвилювання, бовкнула перше, що спало на думку. — Почула дитячий плач і прийшла.

— Я бачила тебе у дворі, — з недовірою відповіла Ася.

— Ну-у, я й раніше чула, як ти плачеш, і-і... приходила, — викручувалася на ходу. Несміливо наблизилася до ліжечка, погладила дівчинку по голові. — А чому не спиш посеред ночі? — сіла поряд.

— Я маму кликала, а вона не відповідає, — знову на-
лилися сльозами очі дитини.

— Але ж тато приходив? — спробувала заспокоїти
малу.

— Приходив, — погодилася. — Та я маму хочу.

— Чому? — обережно, зовсім недоречно запитала
й подумки вилаяла себе.

— Йому завжди ніколи, — щиро відповіла Ася. — На
мене не зважає.

Марина замовкла.

Щирість дитини вразила. Адже навіть вона — сто-
роння людина — помітила, наскільки заклопотаний
цей чоловік. Що ж говорити про рідних? Пригадало-
ся, як казав, що лікар. Можливо, робота забирає всі
його сили. Багато пацієнтів. Чергування. Але ж для
сім'ї теж треба знаходити час.

Здивувало ще й те, що дівчинка настільки відчу-
ває холодне ставлення батька. Досі Добровольська ду-
мала, що той лише на вулиці стриманий з дитиною.
Ніколи й на руки не візьме, не погладить кучеряву го-
лівку, не пригорне... Та, виявляється, вдома ситуація
не краща.

У Марини стислося серце. Маленька ще не знає, що
осиротіла. Обережно пригорнула дитя.

— Чому мама не приходить? — знову зарюмсала
Ася. — Вона покинула мене назавжди?

— Ну що ти, — міцніше притиснула до своїх грудей
дівчинку молода сусідка. — Потерпи трішечки. Заче-
кай. Не хвилюйся. Буде в тебе мама... О-ох, — мимо-
волі вихопилося тяжке зітхання.

— А ти — не фея, — пробелькотіла Ася, засинаючи від знемоги на грудях у дівчини. — Я чула, як тато телефонував бабусі й казав: «...Хіба що ту Марину покличу». Тебе Мариною звати, — не питала, а констатувала, позіхаючи.

— Так, — підтвердила, змахнувши неслухняну сльозу, що покотилася щокою. — Мариною. Засинай. Я буду поряд.

— Заспівай мені пісеньку, — несподівано попросила Ася.

— Яку? — здивувалася Марина.

— Колискову, як мама, — пояснила мала.

— Колискову? — погладила дитину.

— Так, — міцніше притиснулася до дівчини Ася.

Марина напружила пам'ять, але зрозуміла, що до пуття не знає нічого подібного. Хіба що уривками, по одному куплету. Раптом пригадала, як нещодавно чула по телевізору ніжну пісню у виконанні народної артистки України Ніни Матвієнко. Слова сподобалися їй добре запам'яталися. Потім ще довго крутилися в голові, мов надокучлива мелодія. Однак там про хлопчика йшлося. Але виходу не було. Дівчинка чекала. Довелося імпровізувати. Марина тихенько почала:

— Гойда, гойда-гой, ніченька іде,
Діточок малих спатоньки кладе.
Під вікном тремтить вишенька мала,
В хатку проситься, бо прийшла зима.
Під вікном тремтить вишенька мала,
В хатку проситься, бо прийшла зима.
Гойда, гойда-гой, очка заплющи,
В сні щасливому зогрієшся ти.

Йди до дівчинки, люба вишенько,
В колисочці вам буде тепленько.
Йди до дівчинки, люба вишенько,
В колисочці вам буде тепленько.

Гойда, гойда-гой, ніч прийшла до нас,
Діточкам малим спатоньки вже час.
Рости, дівчинко, з вишенькою враз,
Хай не скупиться доленька для вас.
Рости, дівчинко, з вишенькою враз,
Хай не скупиться доленька для ва-ас.

Під тихий спів дитина солодко заснула.

Від пережитого стресу та важкої ночі Марина й сама задрімала.

Прокинулася вже на світанні, коли червона літня заграва злегка запалила край неба.

Маленька спить.

У квартирі тихо.

Як і раніше, усюди світло. Але відчувається чиясь присутність.

Обережно повернула дівчинку на інший бік.

Прикрила.

Вийшла в хол.

На м'якому шкіряному дивані якось заціпеніло-непорушно сидів чоловік. Він незмигтно дивився кудись в одну точку й ні на що не реагував. Наче світу навколо більше не існувало й усе повисло в невагомості.

— Я не чула, як ви ввійшли, — спробувала привернути його увагу Марина.

У відповідь — тиша.

— Ви спали. Це добре, — за мить озвався, не відводячи погляду.

— Якщо моя допомога ще потрібна — можу залишитися. Погодую Асю, — мимоволі запропонувала.

Чоловік повільно перевів свій сповнений горя погляд на дівчину.

— Мене Романом звать, — важко прохрипів. — Роман Богданов. Лікар. Хірург. От часи пішли, — іронічно скривився. — Живемо поряд і майже не знаємо одне одного.

Марина хотіла заперечити: мовляв, зовсім незнайомим людям не довіряють ключі від квартири й власну дитину. Але згадала, як мама наказувала бути обережною в спілкуванні з новими сусідами, особливо з господарем квартири через стіну. Адже він навмисно зустрівся з Добровольською-старшою й попередив, що все знає про майбутню сусідку. То, мовляв, молода студентка. Як би гарно не вчилася та якою б вихованою не описували її батьки — усе одно приводитиме додому гамірливі компанії. А в нього — мала дитина. Не терпітиме. Миттю вижене з будинку. Нехай деінде житло купує.

Тож Марина підсвідомо наче в Богданова вдома жила. Узайве навіть подруг не запрошувала в гості. Ліпше вже десь у кав'ярні посидіти. Бо ще, чого доброго, почує невинний дівочий сміх та й викличе поліцію.

Але тепер...

Хто б міг подумати, що вона стане єдиною людиною, до якої цей залізний чоловік постукає у двері в найтяжчу для нього хвилину. Довірить ключі від власної оселі й... дитину.

— Я вже не смію просити вас про допомогу, — перервав її думки Роман. — Проте якщо залишитесь,

буду вельми вдячний. Мені похорон організувати треба. Поминки... Настя не повинна цього бачити. А залишити її ні з ким. У покійної дружини батьки давно померли. Вона одна в сім'ї була. У мене старша сестра й старенька мама за тисячі кілометрів живуть. А тут — нікого.

— Розумію, — погодилася Марина. — Займайтеся справами. Про Асю не хвилюйтеся. Буду поруч, скільки треба.

— Спасибі, — ледь чутно прошепотів Богданов. Заплющив очі й повільно відкинув голову на спинку дивана. Здавалося, він навіть не дихає.

Марина не могла зрушити з місця. У голові роїлися тисячі думок. Цю родину спіткало страшне лихо. Що буде завтра? Яка доля маленької дитини? Близької рідні, виявляється, немає. Як вона сприйме смерть матері? Не приховувати ж від неї правду все життя.

Добровольська повернулася в дитячу кімнату. Підійшла до ліжечка. Погладила кучеряву світлу голівку. Тяжко зітхнула. У ній заворушилося щось досі невідоме — тепле, материнське. Зовсім не хотілося залишати маленьку сиротину. Адже цей чоловік ніколи не замінить матір, та й чи любитиме?

Страх перед завтрашнім днем зародився в її серці...

* * *

Минув місяць.

Вечоріло.

Поволі стихав гамір довгого літнього дня. Надворі неквапливо згасала червона, наче кров, заграва. Над

нею в темряві далекого неба зажеврила, мов жаринка в попелі, перша вечірня зоря. Місяць, що досі висів непомітною сірою плямою, умить ожив і яскраво за-світився чарівним білим огнем. За ним, як дрібненькі чарівні ліхтарики, замерехкотіли зорі.

Усе навкруги затихло.

Зійшла ніч.

Марина стояла біля вікна дитячої кімнати й спостере-гігала, як по одному згасають віконця в будинках нав-проти. Маленька Ася солодко спала. Час від часу на-хмурювала брівки й голосно схлипувала.

«Нещасна дитина, — подумала, сумно зітхнувши, Марина. — На тлі пережитого їй сняться важкі сни».

Ситуація й справді була непроста. Мала останнім часом навіть не розмовляла ні з ким, окрім своєї доб-рої феї. Це почалося після того, як підслухала необе-режну телефонну розмову батька й зрозуміла, що ма-ма... померла!

— Вона вже ніколи не прийде! — заплакана кинула-ся до Марини.

— Але мама дивиться з неба й завжди поряд, — на-магалася розрадити малу Добровольська.

— Вона кинула мене! Розлюбила! — крізь сльози ви-ливала Ася свою зранену дитячу душу. — І ти кинеш! — з повними гніву й відчаю очима випалила Марині в об-личчя. — Одного разу просто не прийдеш. Ви, дорослі, усі такі...

Дівчина заціпеніла.

У цих дитячих оченятах було стільки відчаю, що її пробрало наскрізь. Серце боляче стислося й занило.

Хотілося крикнути: «Ні! Ніколи!» Але, згадуючи суворого Богданова, не могла бути впевненою в завтрашньому дні.

Нині Роман у відпустці. Дозволяє їй приходити й спілкуватися з малою щодня. Та що буде, коли виїде на роботу? Ділитися своїми планами на майбутнє не поспішав.

Однак чекати на розв'язку довго не довелося.

— Дякую за підтримку, — того ж вечора холодно мовив, коли Марина вже бажала доброї ночі. — Сподіваюся, більше ми не потривожимо вас.

«Не потривожите?»

Серце Марини тьохнуло. У животі зародився страх і хвилиною покотився по всьому тілу. Відчула тривогу.

— Мій «відпочинок» добіг кінця. Завтра стаю до роботи, Ася піде до дитячого садка.

— Це добре, — полегшено зітхнула. — Увечері вклатиму її спати. Можу навіть зранку відводити чи після роботи забирати, коли вам незручно...

— У цьому немає потреби, — безцеремонно перервав на півслові Богданов. — Вона й так занадто прив'язалася до чужої людини, — говорив, наче в кригу заковував. — У вас — своє життя. Ми не маємо права...

— Чужої людини? — не стрималася Марина. Останні слова боляче різонули їй душу. Не варто було їх озвучувати. Та це не про Романа.

— Щось не так? — насупився.

— Ася болісно переживає смерть мами, — ковтаючи образи, спробувала достукатися до батьківського

серця. — Їй зараз конче треба відчувати жіноче тепло, підтримку.

— Скільки вам років? — знову сердито насупив брови. — Говорите, наче великий досвід маєте. Ви психолог?

— Не треба бути психолог...

— Якщо мова про гроші за витрачений час — я заплачу, — кинув, ніби розпечене залізо до грудей приклав.

Від почутого Марина ледве встояла на ногах.

Ще коли випадково зустрічалася з цією людиною в під'їзді, намагалася обходити його десятою дорогою. Здогадувалася, що він — бездушний, адже обличчя в нього кам'яне. Навіть на привітання не відповідав. Лише, гордо задерши чорноволосу голову, мовчки проходив повз, наче вона порожнім місцем була. Маленька також не відчуває його тепла. Тільки до неї, чужої людини, і горнеться. То як же її покинути? Залишити з оцим... батьком.

— Ч-чому не любите свою дитину? — перемагаючи хвилювання й образу, ледве вимовила.

Роман відвернувся, наче навмисне очі сховав.

— Люблю, — значно потеплішав. — Вона — усе, що в мене лишилося. Як могу не любити?

— Тоді чому? — болісно скривилася.

— З кожним днем Ася все більше зникає до вас. Прив'язується. Пускає у свою душу. По-дитячому, наївно вірить, що будете поряд завжди. Заповните порожнечу в її серці після смерті матері. Але ви, Марино, — молода людина. Навіть якщо сьогодні не маєте планів на майбутнє — завтра вони з'являться. Зустрінете своє кохання. Не прийдете. А вона... чекатиме. Допоки

знову не зрозуміє, що втратила близьку людину. Тільки тепер через зраду, бо усвідомить, що зайва у вашому житті.

— Ви пережили щось подібне? — відчула Марина й прямо запитала. Занадто вже реально все описував Богданов, ніби напевне знав, із власного досвіду.

— У її віці я втратив батька... — несподівано зізнався Роман і різко змовк.

Марина мовчала.

Серцем відчула — зачепила болюче місце.

— Інколи життя — не свято, — обернувся й серйозно глянув на неї Богданов. — Реальність жорстока. Нехай Ася переживе горе від втрати матері один раз і навчиться з цим жити.

Марина ледве переступила поріг власної квартири. Не роздягаючись, упала на ліжко. Але сон не йшов. Усе вовтузилася й прислухалася, намагаючись розрізнити бодай найменший порух за стіною.

«Ася пускає вас у свою душу, — лунали в голові слова Романа. — По-дитячому, наївно вірить, що будете поряд завжди. Заповните порожнечу в її серці після смерті матері. Та одного разу не прийдете. А вона... чекатиме. Доки не усвідомить, що зайва у вашому житті...»

Лягла горілиць.

Задивилася на білу стелю.

«Може, Роман і має рацію, — розмірковувала. — Дитина — не іграшка. Я поряд, бо співчуваю їй. Ото й усе».

«Точно?.. — десь із глибини шепотів голос. — Тоді чому так боляче, наче власне дитя залишаю? А може,

своє люблять якось інакше? — роздирали думки. — Ще більше? Як воно — бути матір'ю? Напевно, це страшна відповідальність? Навіть якби Богданов і не попросив мене піти. На що сподівалася? Замінити рідну матір? Як? Стати нянькою чи... о-о, ні! — скривилася, наче оцту скуштувала. — Цього чоловіка поряд не уявляю. Холодний, мов північноокеанський лід. Узайве й не посміхнеться. Та й... занадто вже дорослий. Щонайменше років на чотирнадцять старший. Такий виховуватиме все життя».

Знеможена зливою думок свідомість потихеньку затуманювалася.

Сон затягував Марину в солодкий полон. Відчула невагомість. Тіло стало легким, знялося в повітря, і не зрозуміти: падає чи злітає...

* * *

Новий день застав Романа на півдорозі до лікарні. Перші промені ледве поцілували небо, коли він з рук до рук віддав Асю виховательці цілодобового дитячого закладу. Маленька ще солодко спала.

Батько зібрав її на світанні, аби не наробити галасу й не розбудити молоду сусідку. Вистачило вчорашньої розмови. Ледве не висповідався перед майже незнайомою молодою особою. Хоча... вона й так усе зрозуміла. Такого одкровення від себе зовсім не чекав. Досі не міг пробачити собі хвилину слабкості. Гризло відчуття, наче ахіллесову п'яту оголив.

«Ася вже й так добряче звикла до неї, — подумки лаяв себе. — Треба це припиняти».

Згадав, як мала годинами сиділа в очікуванні Марини, не зводячи очей із вхідних дверей. А коли та спізнавалася, схлипувала й притискала м'яку іграшку — Маринин подарунок — до грудей.

Роман натис на педаль акселератора й міцно стис кермо. Він мчав на швидкості ще майже порожнім міс- том. Світлофори миготіли жовтим світлом, даючи змо- гу розслаблено гнати головною дорогою. Хотілося як- найшвидше поринути в роботу, зануритися з головою, відволіктися.

Перед очима стояла покійна Людмила. Ася — її ко- пія. Це він винен, що не догледів дружину. Уже тепер пригадав, як довго вона ходила, кашляючи. Усе не йшла до лікаря.

— Минеться, — жартувала, коли вночі прокидалася від задухи.

А йому було не до неї. Майже щовечора ніжився в обіймах давньої любові. Божена Войтович — шкіль- не кохання. Разом і до університету вступили. От тіль- ки вона його не закінчила. Тому з дипломом бакалав- ра працює операційною медсестрою в хірургічному відділенні міської лікарні. Завжди поряд з Романом.

Коли Людмила одного дня не піднялася з ліжка, бо температура перевищила 40 градусів, — схаменувся. Та пізно... Жінка протягла ще кілька днів у реанімації й віддала Богові душу, залишивши на чоловікових ру- ках малу дитину.

Доречно було б нарешті зійтися з Боженою. Вона стільки років на нього змарнувала. Колись тягнули з одруженням, бо вчилися, потім на ноги треба було

стати. А потім Роман у відрядженні зустрів Люду. Кілька, здавалося б, легковажних побачень — і жінка заявила, що вагітна. Відмовлятися від дитини навіть не думав. Сам ріс без батька. Знав, що воно таке. Одружився.

Божена тоді ледь не збожеволіла. Їй уже тридцять було. Як починати нове життя? Та й до Романа звикла. Уже давно як подружжя жили.

Згодом заспокоїлася. Змирилася з роллю коханки.

«Нехай хоч так. Може, якимось дитинка народиться, — тішилася думками. — Для неї й житиму. Про розлучення милий навіть не заїкається...»

Глибокі роздуми Романа перервав телефон, що несподівано завібрував.

Ліниво відірвав погляд від дороги.

Зиркнув на екран.

Божена.

Невдоволено насупився. Знову зосередився на дорозі.

— Не до тебе зараз, — сердито буркнув. — Усе в житті міняти треба. І ці стосунки — також.

Глипнув на годинник. Майже сьома.

«За кілька хвилин у дитячому садочку підйом, — обпекла думка. — Ася прокинеться одна, серед чужих облич. Налякана. Самотня. Чекатиме, коли її заберуть. А я не прийду ні ввечері, ні вранці, ні завтра...»

У грудях занило.

Голосно видихнув.

Жовна заходили.

Уявив пронизливий плач рідної дитини. Страх у її невинних оченятах. Реакцію вихователів, коли їх батьки не бачать...

Не витримав.
Увімкнув поворотник.
Різко розвернув машину...

* * *

— Де ти зникла? — крадькома шепотіла на вухо Марині схвильована однокурсниця й близька подруга Леся Яровенко, коли сиділи на парі в університеті. — На виклики не відповідаєш. На зустріч часу не знайдеш. Я спочатку думала — на своїх іноземних курсах загрузла. Та коли зателефонувала твоя мама...

— Це довга історія, — тихо відповіла. — Я справді багато пропустила. Але наздожену.

— Ага, — саркастично хмикнула Леся. — Перший місяць навчального року. Викладачі, мов хижакі, полюють на прогульників: кому на сесії автоматом проставлять, а хто... намучиться, — підозріло скосила очі в бік Добровольської.

Марина тяжко зітхнула.

Напружитись у навчанні треба неодмінно. Плюс робота. Тричі на тиждень — вечірні курси, де викладає французьку мову. А ще... перед очима стояла Ася. Уже понад тиждень не чула жодного звуку із сусідньої квартири. Машини Богданова також у дворі не було. Куди ж вони поділися?

— То мова про того ірода, що життя тобі не дає у власній квартирі? — аж роззявила рота від здивування Яровенко, коли з Мариною на перерві в університетському буфеті каву замовили. — Повірити не можу, — незадоволено похитала головою.

— Не перебільшуй, — заспокоювала Добровольська. — Ти його зовсім не знаєш. Виявляється...

— Ой, не починай! — безцеремонно перебила її Леся, коли та хотіла розповісти про тяжке дитинство сусіда. — Як біда торкнулася — швидко маску поміняв, — іронічно скривилася. — Воно й не дивно. Деяким людям то цілком притаманно.

— Ідеться не про нього, — натужно промовила Марина, розуміючи, що подругу не переконати. — Осиротіла дитина. Вона самотня й налякана. Родичів, які б нею займалися, немає. Тільки мені довіряє.

— Оце вже погано, — поставила паперову склянку з кавою на стіл і рішуче поглянула на подругу. — Дитину можна зрозуміти. Вона з доброю феею місяць провела. Як тут не звикнути? Але чим думала ти? Нащо береш на плечі чужі проблеми?

— Не знаю. — закрила обличчя руками Марина й обперлася на стіл. — Мала щоночі снитися. Ніби кличе. Їй погано й страшно. Відчуваю це кожною фіброю. Аж вити хочеться. Ніби самотня вовчиця, яка втратила дитя...

— А мама що каже? — ударила в найболючішу точку Леся. — Вона, наскільки мені відомо, не в захваті від...

— Боже вбережи! — аж перехрестилася Добровольська. — Не здогадується. Думає, що я на курсах пропадаю. Навіть уявляти не хочу її реакцію. Вона Богданова хронічно не зносить.

— Ну, що я скажу, — голосно видихнула Леся, поглядаючи на годинник. — Моя подруга — божевільна. Одному дивуюся: звідки в тобі стільки материнських

почуттів? Одна ж у батьків росла. Мала б бути егоїсткою. Напевно, природа помилилася.

— Привіт, красуні! — непрохано й гучно приєднався до дівочої компанії старшокурсник Артур Федоров. Він уже рік залицяється до Марини. І все марно.

— Чого тобі? — скривилася Леся. — Не бачиш — розмовляємо.

— Чому такі серйозні? — не вгавав парубок.

— Теми складні. Житейські, — саркастично кинула у відповідь роздратована дівчина. — У Марини з'явилася дитина. Не знаємо, що з цим робити. Може, порадиш?

— Хто? — аж підскаочив ошелешений хлопець. — Як?

— За одну ніч, — не вгавала Яровенко. Кумедна ситуація, вочевидь, тішила її. Тож насолоджувалася як могла. Навіть на Марину не зважала. Хоча та кривилася й мімікою вимагала зупинитися. — Так буває. Інколи. Через необережність і бажання допомогти...

— Та ну вас, — махнув рукою Артур і побіг, як від чуми.

— О, бачила? — розсміялася Леся. — А ти цілий рік з ним морочишся. Чужі проблеми нікому не потрібні. Живий приклад. Учися, доки я жива, і не дякуй.

Марина добродушно розсміялася. Федоров і справді чимчикував до виходу й навіть не озирався. Їй аж на душі полегшало. Наче на один тягар менше стало.

А Леська даремно наговорювала на себе. Зовсім не егоїстка була. Добра душа, як і Маринка. Довірлива й так само відгукнулася б на чужу біду, якби знадобилося.

Та слова, мовлені в простір, не зникають, не розчиняються, як вранішня роса на траві. Наївна Леся й гадки не мала, наскільки пророчим стане сказане нею...

* * *

— Сидорчука завтра оперуватиме Мельник, — спокійно, але категорично промовив Корній Тихонович Задорожний, не за віком сивочолий професор, завідувач хірургічного відділення центральної міської лікарні.

— Як? — обурився Богданов. — Це мій пацієнт. Я вів його кілька тижнів. Як можна?

— Можна, — лагідно, але впевнено перебив Задорожний. — Ти вже геть із сил вибився. Багато оперуєш. Навіть погляд стомлений. Людьми я не ризикуватиму.

Романа любив і цінував. Вважав своїм найкращим спеціалістом. Коли в родину Богданових прийшла біда — особисто відправив підлеглого у відпустку.

— Вирішуй усі питання й про роботу не турбуйся, — співчутливо обійняв друга. Адже спілкувалися не лише в лікарні: колись жили в одному будинку, дружили сім'ями. Інга Вікторівна — дружина Корнія Тихоновича — обожнювала покійну Людмилу. Хоча та й на десять років молодша була, жінки завжди знаходили спільну мову.

Проте Задорожна мріяла про власний будинок із зеленою травичкою, гарним садочком, оранжереєю. Тому допікала чоловікові, доки той не придбав на околиці міста двоповерховий котедж.

Тепер задоволена: перед домом — широке подвір'я, викладене дорогою кольоровою бруківкою, що нагадує розмальований персидський килим. По обидва боки — дизайнерські клумбочки з різноманітними квітами, за будинком — шовково-смагдодвий газон.

Блакитна вода в гарному, мов невеличке озерце, басейні, відносно велика дерев'яна альтанка з довгим столом для гостей.

Корній не шкодував, що послухав жінку. Тут сам собі господар, свіже повітря, щебет пташок. Єдиного не вистачало — добрих сусідів. У цьому приватному секторі кожен за власним високим парканом сховався, ще й злого пса тримає.

Та з часом звик. Зі старими друзями, як Богданов, часто збиралися, на полювання ходили, потім до ранку під навісом відпочивали, ласуючи шашликом.

От і сьогодні, доки Інга в будинку вечерю готувала, Корній з Романом насолоджувалися вечірніми зорями й говорили про житейське. Богданов з донькою вже понад тиждень мешкав у старого друга. Одного ранку Роман подзвонив у хвіртку й попросив Інгу пригледіти за малою, доки він уладнає питання з нянькою. Задорожний навіть слухати не захотів. Залишив товариша з дитиною в себе.

— Не поспішай, — поплескав друга по спині. — У дитини й так стрес. Інгу вона знає, довіряє їй. Побудьте трохи, заспокойтеся. Час усе розставить на свої місця.

Роман не заперечував. У цій родині затишно і йому, і Асі. Одне насторожувало: мала щодня кликала Марину. А якось удень, коли із Задорожною удвох залишилися, запитала, чи правда, що її фея також померла.

— Дівчинка любить її не менше за покійну матір, Царство їй Небесне, — зауважив Корній. — То якась незвичайна жінка, якщо змогла завоювати довіру цієї

дитини. Напевно, була щирою й ніжною до Насті. Діти відчують серцем. Може б, тобі...

— Що? — скося глянув Роман.

— Уважніше придивитися до цієї пані, — обережно натякнув Задорожний.

— Облиш, — гірко скривився Богданов. — Людмила з перед очей не йде. Нещодавно поховав, які амури? Та й... не жінка вона зовсім — дівчина молоденька, — пояснив, зустрівши здивований погляд Корнія. — Студентка. На четвертому курсі, здається. Двадцять один рік, якщо не помиляюся. Живемо через стіну, тому все про неї знаю. Чи майже все... — замислено низав плечима. — Молодика не спостерігав. Але то не за горами. Вона відповідальна, сумлінна, чесна, ніжна, скромна... Такі самотніми не залишаються.

Згадав, як одного дня дізнався, що квартиру поряд придбали для молодої студентки. Його обуренню не було меж. Адже був певен: життя в новій сусідки бурхливим буде, з гучними вечірками, галасливими компаніями. Навіть матір її повчав. Так, про всяк випадок. Проте нова мешканка виявилася тихою й порядною. Коли вперше зустрів у коридорі симпатичну дівчинку, яка сором'язливо привіталася, — аж розгубився. Навіть не відповів. Відтоді тримав марку: ніби не чуючи вітань, завжди мовчки проходив з кам'яним обличчям, ігнорував. Засоромлена Марина швидко бігла східцями донизу. А він у душі мило посміхався.

У ніч, коли в його помешкання прийшла біда, — і секунди не вагався. Без сумніву подзвонив у сусідні двері.

За місяць, проведений разом, відчув, що звикає до своєї феї не тільки Ася, але й... він сам. Добровольська — ідеальна мати. Кращої для його доньки годі й шукати. Не раз дивувався, звідки в такої молодій, недосвідченій особі стільки материнських почуттів?

Задорожному на мить здалося, що обличчям Романа майнула тінь загадково-замріяної усмішки.

— Марина любить Асю, непокоїться, мов про рідну, — тихо вів далі Богданов.

— Уяви, як власних дітей любитиме, якщо до чужої не байдужа, — підтримав Корній.

— Думаю, так само, — зітхнув Роман. — У ній відчувається справжня жіночність. Це не залежить від набутого досвіду чи віку. То вроджене. На генетичному рівні. Не заперечую: комусь із нею неабияк пощастить.

— Чому не тобі? — посміливішав Задорожний, відчувуючи настрій друга.

— Бо це дитина. Вона заслуговує на краще: молодого хлопця, власних дітей, а не старого хірурга з дочкою на руках. — Він налив чарчину й різко перехилив.

— Ну, про старого ти загнув, — і собі налив Корній. — Тридцять п'ять для чоловіка — ніщо. Я, наприклад, у твоєму віці тільки одружився. Проте роки й справді спливають, мов пісок крізь пальці, — не міг не погодитися. — Важко повірити, але та Марина — ровесниця мого Гордія, — згадав про єдиного сина. — Йому цього річ двадцять два буде. Закінчить медичний факультет. А що з того? — теж різко перехилив чарку. — У житті, крім фотоапарата, нічого не бачить. Навіть думати не хоче про кар'єру лікаря. Усе, про що

мріє, — фотографувати. Каже, після закінчення вишу поїде в закордонну експедицію. Якби не мати, я б йому швидко мізки вправив. А Інга... — сердито махнув рукою. — Згубить хлопця. Непутяще виросте.

— Даремно ти так, — не погодився Роман. — Непутяще — коли людину нічого не цікавить. А Гордій чудово фотографує. Професійно. Я бачив його роботи. Повір, це того варте. Якщо справді серйозно цим займатиметься — у нього непогане майбутнє. Ну, не лікар, як батько і вся ваша династія, — іронічно розвів руками. — Може, воно й на краще. Самостійність та успішність личить усім. Великий Сократ казав: «У кожній людині є сонце, тільки дай йому світити». Не заперечуй. Нехай іде своєю дорогою.

— Доброго вечора чесному товариству, — раптом почувся веселий голос Гордія. Він підійшов до чоловіків, простяг руку, вітаючись. На плечах тримав малу Асю, яка міцно вчепилася рученятами в його волосся й боялася навіть поворухнутися на такій висоті. Малу обожнював. Щовечора, повернувшись додому, годинами міг з нею гратися.

— Про вовка промовка, — засміявся Роман. — Тобі не лячно там? — весело запитав доньку.

— Ні, — ледь усміхнулася дівчинка. — Гордій сильний. Добре тримає.

— Що, батько жалівся, яким непутящим я буду? — прямо видав Задорожний-молодший, знаючи ставлення тата до свого вибору.

— Батько звикне, — відверто підтримав юнака Богданов. — Ти, головне, мрії не зрїкайся.

Літературно-художнє видання

ДУРУНДА Наталія
Зрада
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *М. Л. Лола*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. І. Невєрова*

Підписано до друку 30.10.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 11,76.
Наклад 4500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

КНИЖКОВИХ

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Дурунда Н.

Д84 Зрада : роман / Наталія Дурунда. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 224 с.

ISBN 978-617-12-7136-4

Студентці Марині судилося стати найближчою людиною для сусідської п'ятирічної дівчинки Асі, чия мати померла. Батько дитини, хірург Роман Богданов, усвідомлює, що до дівчини прикипіла душею не тільки Ася, а й він сам. Марина й Роман одружуються.

П'ятнадцять років по тому. Несподівано у житті Богданових з'являється Гордій — син близького Романового друга Корнія Задорожного. Дві сім'ї прагнуть поєднати дітей: уже дорослу Настю і на сімнадцять років старшого Гордія. Ася щаслива й закохана. Проте Гордій не відповідає їй взаємністю. А все тому, що покохав дружину батькового товариша... Марину!

Серце молодої жінки розривається. З одного боку — найрідніші люди, яких нізащо не зрадить, з іншого — Гордій... Марина зважується на відчайдушний крок. Чи стане їй сили не перейти межу дозволеного?..

УДК 821.161.2